

det for, naar man vil ordne Communerne Skatteligning, end at foretage en almindelig Skatterevision over det Hese, indføre en enkelt almindelig Skat under en fast Benævnelse og derefter ligne alle de forskjellige Udgifter, som Communer eller communale Huusholdninger behøve. Det er det ene Fornuftige, og det er det Eneste, der vil bestaae i Nutid og Fremtid. Det kan der ikke roffes ved. Hvormange af alle disse Cancelliskrivelser, Rescripter, Resolutioner og Forordninger osv. knytte sig ikke her-til. Og jeg troer dog, at man er uberettiget til at hæve tidligere Love efter dette Lovforslag. Jeg kan ikke indsee, at Loven er correct, idet den lægger i Ministerens Haand den Myndighed at hæve tidligere bestaaende Love. Det maa dog nævnes i enhver Lov, der udkommer, at, efterat denne Lov er vedtagen, ophæves de tidligere bestaaende Love. Jeg har endnu ikke været med at vedtage nogen Lov, der i og for sig siger, at de tidligere bestaaende Love have ingen Virkning. Jeg kan som sagt ikke Andet end troe, at Loven er til ingen Nytte, og at den er ucorrect, og jeg troer ikke, at den med Tilfredshed vil kunne gennemføres, eller at der vil udrettes Andet ved den end en almindelig Confusion.

Brasch: Ja, det er vist ganske overflødigt at gjøre den Bemærkning, at det er uomtvisteligt, at Næringskatten kan ophæves ved denne Lov, thi hvad der er givet ved Lov, behøver man ikke at frygte for ikke skulde kunne hæves ved Lov. Men det er ogsaa en ganske besynderlig Opfattelse, den ærede Landsthingsmand har, naar han i sit første Foredrag henviser til Indkomstskatten som det eneste Ønskelige, og han nu her paaviser, at den nærmeste Ordning, der vil indtræde, naar Næringskatten bliver hævet, vil være, at man tyer til Formue- og Leilighedsstat. Jeg kan ikke forstaae, hvorfor den ærede Landsthingsmand da vil styde et Middel fra sig, hvorved man netop kommer hen til den Ordning, som han anseer for at være den ønskelige.

Indenrigsministeren: Jeg vilde gjøre den samme Bemærkning, at naar Loven udkommer, indeholder den Hjemmel for sin Udførelse,

og forøvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at allerede efter det hidtil Bestaaende har Administrationen i Forening med de communale Autoriteter havt temmelig fri Raadighed med Hensyn til den communale Bestaatning. Jeg forstaaer den ærede næstsidste Taler derhen, at det, at en Lov er usfabelig, er ikke tilstrækkeligt til at udgive en saadan Lov. Deri kan jeg være ganske enig med ham; men han vil vist ogsaa paa den anden Side være enig med mig i, at det er en Maxime, som man med Hensyn til Statsbestyrelsen ikke godt kan assee fra; et coronæ aliquid dandum.

Kirck: Ja, jeg kan ikke frasalbe min Mening, men jeg maa fremdeles holde paa den. Jeg vil f. Ex. tillade mig at spørge den høitæredede Minister, om han efter denne Lov f. Ex. vil hæve Forordningen af 22de September 1832 og mange flere Lovbud; jeg kan just ikke erindre dem ud af Hovedet; men jeg skulde nok kunne paavise en Mængde baade Rescripter og Cancelliskrivelser og Resolutioner, som der bliver Spørgsmaal om at hæve. Det troer jeg dog ikke, at man uden Vibere kan slaae en Streg over.

Da ikke Flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

Lovforslagets Indhold (see Anh. A. Sp. 1281—82) vedtoges med 25 St. mod 2.

Sagens Overgang til tredie Behandling vedtoges med 32 St. mod 1.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Anden Behandling*) af: Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i § 2 i Loven af 26de Marts 1852, angaaende Regningsvæsenet paa de danske Øster.

Der var til denne Behandling af Sagen ikke fremkommet noget Ændringsforslag. Begge Lovforslagets Paragrapher fattes under Forhandling.

*) 1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1217 ff.